

Chương thứ 8

ÁI THỊ CẤP DƯ

Gọng nói tuy run rẩy, tuy đầy vẻ bi thương và phẫn nộ, nhưng vẫn đượm nét ôn nhu nhẹ nhàng, kiều mỹ.

Tiêu Thập Nhất Lang biến hẳn sắc mặt, trái tim như muốn ngừng đập, máu cũng đang đông cứng.

Y nhận ra giọng nói đó. Y có chết cũng không quên được giọng nói đó. Thảm Bích Quân! Đây chính là giọng của Thảm Bích Quân.

Tiêu Thập Nhất Lang có chết cũng không quên được Thảm Bích Quân, dù chết đi ngàn lần, vạn lần, cũng nhất định không quên.

Y không thấy Thảm Bích Quân, chỗ góc lầu có một người đàn bà che mặt bằng sa đen, thân hình không ngớt run rẩy.

Không lẽ nàng ta là Thảm Bích Quân, người mà y nhớ tận trong xương tủy, mãi mãi trong giấc mơ, suốt đời không cách nào quên được.

Máu của y bỗng nhiên sôi sục lên, trái tim cũng như muốn bốc cháy.

Có điều, y không dám bước lại. Y sợ thất vọng, y đã bị thất vọng bao nhiêu lần rồi.

Cặp mắt sáng như sao của Băng Băng, cũng nhìn đắm đắm vào người đàn bà che mặt, nàng lạnh lùng nói:

- Không lẽ ngươi tính móc móc mình thế cho bọn họ sao? Ngươi là gì của họ?

Thảm Bích Quân nói:

- Ta không phải là gì của họ cả, nhưng ta chết đi cũng không muốn thấy có chuyện như vậy xảy ra.

Băng Băng hỏi:

- Nếu người không có quan hệ gì đến họ, tại sao phải che mặt không cho người ta thấy ?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Dĩ nhiên ta có lý do của ta.

... Tiêu Thập Nhất Lang còn đang ngồi đó, không tí động đậy.

... Không lẽ y đã quên mình rồi ?

Trái tim của Thẩm Bích Quân đã tan nát, cả người như bị vỡ tung thành ngàn ngàn vụn vụn mảnh.

Nhưng nàng còn đang gắng gượng không chế lấy mình, nàng vĩnh viễn là một người đàn bà có hàm dưỡng.

Băng Băng hỏi:

- Người không muốn nói nguyên nhân của người cho ta nghe ?

Thẩm Bích Quân đáp:

- Không muốn.

Băng Băng bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Nhưng ta lại muốn nhìn mặt người.

Nàng đứng dậy bước lại, mỉm cười nói:

- Ta nghĩ người nhất định là một người đàn bà tuyệt sắc, bởi vì giọng nói của người rất dễ nghe.

... Nàng cười thật ngọt ngào, thật xinh đẹp, thật là một vị mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

... Nàng quả thật xứng đôi với Tiêu Thập Nhất Lang.

... Có điều lòng dạ của nàng sao ác độc thế ? Tiêu Thập Nhất Lang tại sao lại đi nghe theo lời nàng vậy ?

... Bây giờ nàng đã lại, Tiêu Thập Nhất Lang ngược lại vẫn ở đó, không lẽ trừ nàng ra, y không còn nhìn một người đàn bà nào khác ?

Trong lòng của Thảm Bích Quân như bị kim chích đau nhói, mỗi mảnh vỡ của trái tim, đều có một cây kim.

Băng Băng đã đến trước mặt nàng, cười ngọt ngào làm sao, nàng ta dịu dàng hỏi:

- Người có thể lấy tấm sa đen ấy xuống, cho ta xem được không ?

... Nếu y đã không nhận ra giọng của mình, tại sao mình còn để cho y thấy mặt làm gì ?

Băng Băng hỏi:

- Không lẽ người để cho ta nhìn một thoáng cũng không được ?

Thảm Bích Quân nói:

- Không được.

Băng Băng hỏi:

- Tại sao ?

Thảm Bích Quân nói:

- Không được là không được.

Nàng cơ hồ không còn khống chế được chính mình, cả người nàng như bị tan vữa ra.

Băng Băng thở ra nói:

- Người đã không muốn lấy khăn che mặt ra, ta đành phải lấy ra cho người.

Nàng quả nhiên đưa tay ra, bàn tay nàng cũng đẹp, đẹp không một tỳ vết.

Thảm Bích Quân thấy hai bàn tay đưa tới, cơ hồ nhin không nổi muốn ra tay.

... Mình nhất định không thể ra tay, nhất định không thể làm hại người đàn bà y yêu mến.

... Bất kỳ thế nào, y cũng đã vì mình hy sinh quá nhiều, cũng đã có chân tình với mình, làm sao mình lại đi làm y đau lòng được ?

Thẩm Bích Quân dùng sức nắm chặt hai bàn tay, móng tay muốn thủng vào trong da thịt.

Ngón tay như hoa lan của Băng Băng đã nắm lấy tấm sa đen, bỗng nhiên bỏ tay xuống nói:

- Thật ra không cần nhìn, ta cũng biết gương mặt ngươi ra sao.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Ngươi biết ?

Băng Băng nói:

- Có người không biết đã nói cho ta nghe biết bao nhiêu lần gương mặt của ngươi ra làm sao.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Ai nói ?

Băng Băng cười lên một tiếng nói:

- Ngươi phải biết là ai nói.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Ngươi ... ngươi cũng biết ta là ai ?

Băng Băng cười mà như có vẻ chua chua:

- Đương nhiên ngươi chính là đệ nhất mỹ nhân trong vũ lâm Thẩm Bích Quân.

Trong lòng của Thẩm Bích Quân lại đau nhói lên.

... Tại sao y nhắc đến mình trước mặt người khác ?

... Không lẽ y đang khoe khoang trước mặt nàng ta, cho nàng ta biết rằng, trước kia cũng có người đàn bà yêu y nhiều như vậy ?

Bàn tay của Thảm Bích Quân càng nắm chặt lại, nhưng vẫn nhin không nổi hỏi:

- Sao ngươi biết ta là ai ?

Băng Băng nhè nhẹ than thở nói:

- Nếu ngươi không phải là Thảm Bích Quân, y làm sao biến thành ra như vậy ?

Bàn tay của nàng bỗng nhiên chỉ về phía sau, chỉ vào Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang đang từ từ bước lại, mắt nhìn không chớp vào tấm sa đen trên mặt Thảm Bích Quân.

Ánh mắt của y trừng trừng, như si dại.

... Nếu không phải nàng ta nói ra, không chừng y còn chưa biết mình là ai.

... Nếu đến cả giọng nói của mình y còn nhận không ra, nếu y đã quên mình rồi, bây giờ sao lại cố ý làm ra vẻ như vậy để làm gì ?

... Không lẽ y muốn nàng biết rằng, y không phải là một kẻ vô tình vô nghĩa ?

... Bây giờ y tính lại làm gì ? Có phải lại nói cho mình nghe, chuyện cũ đã qua rồi, tốt nhất mình nên quên y, tốt nhất đừng nên đau lòng.

Thảm Bích Quân bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Ngươi sai rồi, ta chẳng phải tính Thảm, cũng chẳng phải Thảm Bích Quân.

Băng Băng hỏi:

- Người không phải ?

Thẩm Bích Quân cười nhạt nói:

- Ai nhận ra được Thẩm Bích Quân ? Ai nhận ra được người đàn bà vừa ngu vừa xuẩn như vậy ?

Băng Băng chớp mắt, bật cười:

- Không lẽ người muốn ta gỡ chiếc sa lên, rồi người mới thừa nhận ?

Nàng lại thò tay ra gỡ chiếc sa trên mặt xuống.

Lúc này ai ai cũng hy vọng nàng gỡ tấm sa che mặt ra, ai ai cũng muốn chiêm ngưỡng phong thái của đệ nhất mỹ nhân trong vũ lâm.

Nào ngờ Băng Băng lại thả tay xuống, quay đầu lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng, nói:

- Em nghĩ chắc anh lại gỡ ra thì tốt hơn, nhất định anh đã muốn thấy mặt nàng từ lâu.

Tiêu Thập Nhất Lang ngó ngẩn gật gật đầu, dĩ nhiên y muốn thấy mặt nàng, ngay cả nằm mộng, y cũng hy vọng thấy mặt nàng.

Y bất giác thò tay ra.

... Y quả nhiên rất nghe lời nàng ta.

... Nàng muốn bông tai, y bèn mua bông tai cho nàng, nàng muốn móc mắt người ta ra, y lập tức động thủ.

... Bây giờ nàng muốn y gỡ tấm che mặt của ta, y cũng chẳng thèm đi hỏi mình có bằng lòng hay không.

... Bây giờ y đã biết rõ ràng mình là ai, còn đối xử với mình như vậy.

... Xem ra, nếu nàng ta muốn y móc cặp mắt mình ra, y cũng chẳng từ chối.

Thẩm Bích Quân đột nhiên la lớn:

- Bỏ tay người ra!

Trong khoảnh khắc đó, nàng đã quên mất từ nhỏ đã được dạy dỗ thế nào, quên mất người thực nữ không nên la lớn như vậy.

Tiếng la của nàng quả tình rất lớn. Tiêu Thập Nhất Lang cũng giật mình, y lấp bấp:

- Nàng ... nàng ...

Thẩm Bích Quân lớn tiếng nói:

- Ngươi chỉ đụng vào người ta một cái, ta sẽ chết trước mặt ngươi.

Tiêu Thập Nhất Lang càng kinh ngạc hỏi:

- Nàng ... nàng ... nàng không lẽ không nhận ra tôi sao ?

Trái tim của Thẩm Bích Quân càng tan nát.

... Em không nhận ra anh ?

... Vì anh, em bỏ tất cả, hy sinh tất cả, vinh dự, giàu có, trượng phu, gia đình, vì anh, em chẳng muốn gì khác.

... Vì anh, em đã nuốt bao nhiêu đắng cay, không biết bao nhiêu ủy khuất, dằn vặt.

... Bây giờ anh còn nói em không nhận ra anh ?

Nàng dùng sức cắn chặt lấy môi, nàng đã nếm được mùi vị máu tươi của mình, nàng lấy hết sức la lớn lên:

- Ta không biết nhà ngươi, ta không biết ngươi là ai cả!

Tiêu Thập Nhất Lang loạng choạng lùi lại, làm như bị ai vừa lấy chân đạp trên ngực mình, muôn đứng cũng đứng không vững ... Thẩm Bích Quân không lẽ đã biến đổi ? Hoa Như Ngọc này giờ đang yên lặng nhìn, Thẩm Bích Quân bỗng nhiên ôm lấy tay y, nói:

- Chúng ta đi.

... Thì ra người này làm cho nàng biến đổi.

... Người đàn ông này quả thật rất trẻ, rất đẹp trai, không những vậy, hình như rất nghe lời, này giờ đứng sau lưng nàng như một tên ngốc.

... Thảo nào hai năm nay mình tìm không ra nàng, thì ra nàng không còn muốn gặp ta.

Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang cũng tan nát, bởi vì trong lòng hai người đều có con rắn độc, đang cắn xé trái tim hai người thành mảnh vụn.

Con rắn độc trong lòng hai người chính là hoài nghi và ghen tương. Tiêu Thập Nhất Lang nắm chặt hai nắm tay, trừng mắt nhìn Hoa Như Ngọc.

Thẩm Bích Quân chẳng thèm nhìn y, nàng kéo tay Hoa Như Ngọc hỏi:

- Tại sao chúng ta còn chưa đi ?

Hoa Như Ngọc chậm chậm gạt đầu, phía sau lập tức có người bước lại dìu Phong Tứ Nương dậy.

Phong Tứ Nương đang rơi nước mắt. Cặp mắt đảm lệ của nàng này giờ vẫn đang nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng hy vọng Tiêu Thập Nhất Lang cũng nhận ra được mình, và sẽ giải thích cho nàng rằng, tất cả mọi điều chỉ là hiểu lầm.

Nàng hy vọng Tiêu Thập Nhất Lang sẽ cứu nàng, như lúc trước kia, rồi dẫn nàng đi ăn tô mì thịt.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang không nhìn nàng lấy nửa con mắt, bởi vì, y nằm mộng cũng không nghĩ ra được rằng, người đàn bà không động đậy tý nào kia, lại là một người qua lại như gió là Phong Tứ Nương. Phong Tứ Nương chỉ còn nước đi ra.

Hai người dìu hai bên đưa nàng qua trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang.

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang đang nhìn trừng trừng ra bóng đêm ngoài song cửa, y chẳng thấy có sao, có đèn, y chỉ thấy bóng đêm.

Y đương nhiên cũng không thấy Phong Tứ Nương. Trái tim của Phong Tứ Nương cũng tan nát, nước mắt rơi rả chả xuống.

Bây giờ nàng chỉ hy vọng được khóc òa lên một trận, khổ nỗi nàng muốn khóc cũng khóc không ra lời. Nước mắt của nàng đã làm ướt đầm tấm sa trên mặt.

Bằng Bằng bỗng nhiên phát giác ra nước mắt trên tấm sa che mặt:

- Người đang khóc ? Tại sao người lại rơi nước mắt ?

Phong Tứ Nương không trả lời. Nàng không thể trả lời.

Bằng Bằng hỏi:

- Người là ai ? Tại sao lại vì người khác khóc ?

... Vì Tiêu Thập Nhất Lang, không lẽ ta đã không bắt chập nhất thiết ?
Không lẽ ta chưa từng bị đau khổ ?

... Bây giờ người lại nói, ta vì người khác mà khóc ?

Phong Tứ Nương cơ hồ muốn la lớn lên, khổ nỗi nàng chẳng thể la được thành tiếng.

Hai người dìu nàng đã vội vã tăng bước. Bằng Bằng hình như muốn ngăn nàng lại, nhưng nghĩ sao, lại nhịn không làm.

Nàng hiểu cái đau khổ của Tiêu Thập Nhất Lang, nàng không muốn thêm chuyện gì phiền phức cho y nữa.

Do đó, Phong Tứ Nương cứ vậy mà đi qua trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang.

Bọn họ từ từ xuống lầu, ngồi vào trong xe, xe ngựa khởi hành, bụi bặm sau xe cuối cùng cũng lắng xuống.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Đem hai mươi cân rượu lại đây, phải là rượu ngon nhất.

Đương nhiên là rượu ngon nhất, rượu ngon nhất là rượu dễ làm người ta say nhất.

Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn chưa say ... Càng muốn say chừng nào, tại sao lại càng không dễ dàng gì say ?

Băng Băng nhìn y, dịu dàng nói:

- Không chừng người đó quả thật không phải là Thẩm cô nương.

Tiêu Thập Nhất Lang lại uống thêm ly rượu, mỉm cười nói:

- Cô không cần phải an ủi tôi, tôi không khó chịu tí nào.

Băng Băng hỏi:

- Thật không ?

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu:

- Tôi chỉ muốn uống một trận cho đã thể thôi, lâu lắm tôi chưa được uống say.

Băng Băng nói:

- Nhưng Âu Dương huynh đệ lúc này đã chuồn mất.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi biết.

Băng Băng nói:

- Bọn họ không chừng có thể trở lại.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô sợ họ ước hẹn người lại tìm tôi ?

Băng Băng nhoẽn miệng cười tươi nói:

- Đương nhiên là em không sợ, một nửa Tiêu Thập Nhất Lang say khướt cũng đủ đối phó với hai ba trăm anh em nhà Âu Dương đang tỉnh.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:

- Nói đúng lắm, cạ ba ly thật lớn.

Y quả nhiên lập tức làm ba ly lớn. Bằng Bằng cũng nhấp nhấp chút rượu, bỗng nhiên nói:

- Chẳng qua em chỉ kỳ quái, người đàn bà che sa đen kia là ai nhỉ? Tại sao cô ta lại rơi nước mắt?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Sao cô biết người ta rơi nước mắt?

Bằng Bằng đáp:

- Em nhìn ra mà, Chiếc sa mỏng trên mặt cô ta bị ướt đầm.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Không chừng cô ta bị bệnh, một người đang bị bệnh hành dũ, thường thường hay khóc, nhất là đàn bà.

Bằng Bằng nói:

- Có điều em biết cô ta không bị bệnh.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Cô ta bệnh đi muốn không nổi, cô còn nói không có bệnh?

Bằng Bằng nói:

- Đây không phải là bệnh. Người bị bệnh tứ chi rũ rượi, mới đi không được, nhưng tứ chi của cô ta hình như quan tiết bị tắc trở, toàn thân như bị tê cứng.

Tiêu Thập Nhất Lang than thở:

- Cô thật có mắt hơn tôi nhiều.

Bằng Bằng nhoẽn miệng cười nói:

- Anh đừng quên em vốn là nữ thân đồng.

Nàng cười rất sung sướng, Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, ánh mắt lộ ra một vẻ thương tiếc và bi thương thật kỳ quái, hình như vì mệnh vận của nàng mà tiếc. May mà Băng Băng không hề chú ý đến biểu tình trên gương mặt của y, nàng lại nói tiếp:

- Do đó, em nghĩ cô ta không phải bị bệnh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hay là cô ta bị người điểm huyết ?

Băng Băng nói:

- Rất có thể vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô xem cô ta vì lẽ gì mà rơi nước mắt ?

Băng Băng nói:

- Rất có thể là vì chuyện của anh, chuyện của Thẩm Bích Quân.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt nói:

- Ai mà vì chuyện của chúng tôi rơi nước mắt ? Người khác sung sướng còn không kịp, dù tôi có chết ngoài đường cái, cũng chẳng có ai rơi một giọt nước mắt.

Băng Băng nói:

- Ít nhất em ...

Nàng tính nói:

- Em sẽ khóc.

Nhưng không biết nghĩ sao, nàng bỗng đổi giọng, trong cặp mắt mỹ lệ ấy cũng lộ vẻ bi thương thật kỳ quái. Không lẽ nàng cũng vì chính mệnh vận của mình mà thương tiếc đau khổ ?

- Nhưng cô ta có rơi nước mắt, vì vậy, em nghĩ không những cô ta nhận ra anh, cô ta nhất định rất quan tâm đến Thâm cô nương.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không chừng cô ta vì một chuyện gì khác.

Băng Băng nói:

- Nãy giờ không có chuyện gì làm cho người ta có thể khóc lóc.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Do đó cô nghĩ cô ta là bạn của Thâm Bích Quân ?

Băng Băng nói:

- Nhất định là vậy.

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang lại sáng rực lên, y nói:

- Cô ta bị người khác điểm huyết, đương nhiên Thâm Bích Quân cũng rất có thể bị người đó uy hiếp.

Băng Băng nói:

- Do đó, chị ấy lúc nãy mới đối xử với anh như vậy.

Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang vì hứng phấn quá mà đỏ cả lên, y lầm bầm:

- Không chừng nàng quả thật không phải muốn vô tình như vậy với mình, tại sao lúc nãy mình lại không nghĩ ra ?

Băng Băng nói:

- Bởi vì trong lòng anh có con rắn độc.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Rắn độc ?

Băng Băng nói:

- Hoài nghi và ghen tương, chính là con rắn độc trong lòng anh.

Nàng buồn buồn thở ra một tiếng, nói nhỏ:

- Vì vậy có thể nói, anh không thể quên được chị ấy, nếu không, anh đã không hoài nghi chị ấy, anh không đi ghen tương với tên đàn ông kia.

Tiêu Thập Nhất Lang không phủ nhận, cũng không thể phủ nhận.

Băng Băng nói:

- Anh không thể quên chị ấy, tại sao không đi tìm nàng nhĩ? Bây giờ đi nhất định cũng còn kịp.

Tiêu Thập Nhất Lang đứng bật dậy, rồi lại ngồi xuống, cười khỏ nói:

- Tôi tìm cách nào?

Trái tim của y đã bị loạn cả lên, y chẳng còn tí chủ ý gì.

Băng Băng nói:

- Bọn họ đi bằng xe ngựa.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Xe ngựa như thế nào?

Băng Băng nói:

- Chiếc xe ngựa rất mới sơn đen, người đánh xe cũng mặc áo màu đen, không thấy màu gì khác, chủ chiếc xe, ắt hẳn là người có thân phận, một cái xe ngựa như vậy, nhất định không khó tìm.

Tiêu Thập Nhất Lang lại đứng dậy.

Băng Băng nói:

- Nhưng tốt nhất chúng ta nên hỏi lại gã đánh xe Tiểu Tổng của mình.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao ?

Băng Băng nói:

- Người đánh xe với nhau rất dễ làm bạn, bọn họ đứng ngoài chờ chủ nhân, không có chuyện gì làm, nói chuyện cũng có thể nhiều hơn, do đó, Tiểu Tổng có thể biết nhiều hơn mình.

Nàng quả thật rất chu đáo, không những vậy, còn thông minh, một người con gái như nàng, người khác đáng lý ra phải kiêu ngạo vì nàng mới đúng.

Nhưng tại sao lúc Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, y lại lộ vẻ thương tiếc và đau khổ ?

Tiểu Tổng nói:

- Tên đánh xe ấy rất cổ quái, chúng tôi đang nói chuyện chơi với nhau, thì y ngẩng mặt lên, chẳng thèm nghe ai, người khác muốn làm quen với y, y chẳng thèm nhìn người ta, làm như người ta thiếu nợ ba trăm đồng của y không bằng.

Đây chính là lời miêu tả của Tiểu Tổng về gã đánh xe của Hoa Như Ngọc.

Y không biết hơn Băng Băng.

Tiêu Thập Nhất Lang hơi có vẻ thất vọng, Tiểu Tổng bỗng nhiên nói:

- Ba hôm nay, họ lại đây rất sớm, về rất trễ, hình như đang đợi ai lại.

Băng Băng lập tức hỏi:

- Bọn họ đến đây liên tiếp ba hôm ?

- Vâng.

Băng Băng nói:

- Bọn họ có thể làm người khác chú ý, nếu đến đây ba hôm liên tiếp, chưởng quỹ nơi đây ắt hẳn sẽ biết tỷ lai lịch của bọn họ.

Hết chương 8